

ρὸν πρόσωπον, τὸν Σχίλλερ μὲ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸν οὐρανὸν ἐστραμμένην. Ἡ ἀριστερὰ χεὶρ τοῦ Γκαίτε σπρίζεται ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦ Σχίλλερ, ἀμφοτέροι δὲ δέχονται διὰ τῆς δεξιᾶς χειρὸς τῶν τὸν στέφανον. Πόσον εὐττοχος, πόσον ἐπιτυχὴς εἶναι ἡ εἰκὼν αὕτη τοῦ ποιητικοῦ ζεύγους! Ὁ τεχνίτης αὐτῆς ἐσπούδασε καλῶς τὸν Γκαίτε καὶ Σχίλλερ, ἐν τῇ σπουδῇ δὲ ταύτῃ ἔγνω ὅτι ὁ πρῶτος ἐλάτρευε τὴν φύσιν, καὶ ὅτι ἐπὶ τῆς φύσεως ἐρεῖδετο πᾶσα πράξις αὐτοῦ, δι' ἣν παρίσταται μὲ γαλήνιον, ἀλλὰ σοβαρὸν πρόσωπον, οἶονεὶ τοὺς νόμους τῆς φύσεως ἐρευνῶν καὶ κατ' αὐτοὺς αἰσθανόμενος καὶ πράττων. Τούναντίον ὁ Σχίλλερ, ὅστις ἐκήρυξε τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ἰδέας τῆς ἐλευθερίας, παρίσταται μὲ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸν οὐρανὸν ἐστραμμένην, οἶονεὶ τὴν ἐλευθερίαν κηρύττων, ὡς καὶ πράγματι ἐκήρυξεν αὐτὴν ἐν τοῖς ἔργοις του. Δὲν διέφυγεν ὅμως τὸν καλὸν τεχνίτην ἡ φιλία, ἥτις ὑπῆρξε μεταξὺ τῶν δύο τούτων εὐγενεστέρων τέκνων τῆς Γερμανίας καὶ ἥτις τόσον ὠφέλιμος εἰς ἀμφοτέρους ὑπῆρξε. Τὴν φιλίαν ταύτην ὁ τεχνίτης δηλοῖ διὰ τῆς ἐπιστηρίξεως τῆς χειρὸς τοῦ Γκαίτε ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦ Σχίλλερ.

Ἐν Βερολίῳ.

P. I. Ν. ΚΟΛΛΙΑΝΗΣ.

ΟΙ ΜΑΡΤΥΡΕΣ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

[Ἐκ τῶν τοῦ Gaston Tissandier].

Ἀφοῦ ὁ Φούλτων, ὑπὸ πάντων περιφρονούμενος, κατέλιπε τὴν Γαλλίαν, ὁ Γάλλος Κάρολος Δαλλερὴ, γεννηθεὶς ἐν Ἀμιενν τὴν 4 Σεπτεμβρίου 1754, ἐδαπάνησεν ἅπασαν αὐτοῦ τὴν περιουσίαν πρὸς κατασκευὴν μικροῦ ἐλικοκινήτου ἀτμοπλοίου ὑπ' αὐτοῦ ἐφευρεθέντος. Ἀφοῦ ἐπιμόνως ἐπεκαλέσθη τὴν κυβέρνησιν καὶ τοὺς ὑπουργοὺς, ζητῶν νὰ ἐξετασθῇ τὸ ἔργον του, ὁ Δαλλερὴ οὐδὲν ἀπολαύσας ἀπέβηκε πᾶσαν ἐλπίδα καὶ μεταβὰς πρωτὶαν τινὰ ἐπὶ τοῦ πλοίου του, διέταξε τοὺς ἐργάτας νὰ τὸ συντρίψωσι, καὶ αὐτὸς δὲ κρατῶν σφύραν εἰς τὰς χεῖρας, συνειργάσθη εἰς τὸ ἔργον τοῦτο τῆς καταστροφῆς.

Ὁ Κάρολος Δαλλερὴ ἦτο ἀνὴρ ἐξοχος, διακρίθεις προηγουμένως διὰ πολυαριθμῶν ἐφευρέσεων. Ἀπὸ τῆς νεανικῆς του ἡλικίας κατασκευάζεν ὠρολόγια ξύλινα μεγίστην ἔχοντα ἀκρίβειαν. Διατελέσας κατασκευαστὴς μουσιῶν ἐκκλησιαστικῶν ὀργάνων, ἔπειτα δὲ ἐφευρὼν νέαν μέθοδον τοῦ κατεργάζεσθαι τὸν χρυσὸν πρὸς χρῆσιν τῶν χρυσοχρῶν, καθήρτισε περιουσίαν, ἣν ἀφιέρωσεν εἰς τὸ σύστημα αὐτοῦ τῶν ἐλικοκινήτων πλοίων. Ἀφοῦ κατέστρεψεν ὁ ἴδιος τὸν καρπὸν τῶν κόπων του, ἐπεδόθη ἐκ νέου εἰς τὸ ταπεινὸν αὐτοῦ ἐπάγγελμα τοῦ παρασκευαστοῦ τοῦ χρυσοῦ, καὶ ἀπέθανεν ἐν Jouy, ἐν ἡλικίᾳ ἑτῶν 81.

Τῷ 1843 ὁ Φρειδερίκος Sauvage, μηχανικοὺς τῆς Βουλόνης, ἐπεχείρησε μεγάλα καὶ σπουδαῖα ἔργα ἐπὶ τῆς χρήσεως τῆς ἑλικος. Ὁ Sauvage δι-

ἤλθε τὰ εἴκοσι ὠραιότερα τῆς ζωῆς του ἔτη προσπαθὼν ν' ἀποδείξῃ τὰ πλεονεκτήματα τοῦ ὀργάνου τούτου, τὸ ὁποῖον τότε μὲν ἐκ προκαταλήψεως ἀπεκρούετο, νῦν δὲ θριαμβεύει εἰς ὕλας τὰς θαλάσσας. Δαπανήσας ὅλην αὐτοῦ τὴν περιουσίαν χάριν τῶν ἐρευνῶν του, ὁ Sauvage, γέρον ἤδη ὢν καὶ ἀδύνατος καὶ ἄρρωστος, ἔπαθε φρενοβλάβειαν, καὶ ἐτέθη εἰς τὸ κατὰ τὴν ὁδὸν Picpus τῶν Παρισίων φρενοκομεῖον, ὅπου διέτριβε χρόνῳ βιολίον ἐνώπιον κλωβίου πλήρους πτηνῶν, τῶν ὁποίων τὸ κελάδημα τὸν διεσκέδαζεν. Ἡ φυσιογνωμία του ἐλάμβανε ζωηρότητα τινα εἰς τοὺς ἤχους τῶν χορδῶν, λευκαὶ τρίχες περιεκόσμουσαν τὸ μέτωπόν του, τὸ βλέμμα του ἔλαμπε μελαγχολικὸν καὶ μετέδιδεν ἐνίοτε ἐνθουσιῶδες ὕφος εἰς τὴν ὄψιν τοῦ νεωτεριστοῦ.

Ἡ ἱστορία τῆς ἀτμοπλοίας γέμει, ὡς βλέπομεν, δραμάτων, ὧν ὑπόθεσις εἶναι τὸ μαρτυρολόγιον τῶν μεγάλων ἐφευρετῶν· ἀλλὰ καὶ ἡ τῶν σιδηροδρόμων παρέχει ἡμῖν τὸ λυπηρὸν θέαμα ἐπιμόνου ἐναντιώσεως.

Οἱ σιδηροδρομοὶ, λαβόντες τὴν ἀρχὴν αὐτῶν ἐν Ἀγγλίᾳ διὰ τῆς πρώτης ἀτμαμάχης τοῦ Στήβενσον, εἰσῆχθησαν εἰς Γαλλίαν ἐν μέσῳ προσκοιμάτων μεγίστων. Ὅτε ὁ Péreire ἠθέλησε τὸ πρῶτον νὰ κατασκευάσῃ σιδηροδρόμον μεταξὺ Παρισίων καὶ Ἀγίου Γερμανοῦ, καὶ ὁ Perdonnet ἐζήτησε τὴν ἄδειαν νὰ ἐπιχειρήσῃ τὴν κατασκευὴν σιδηροδρόμου ἀπὸ Παρισίων εἰς Ρουένην, δύο ἄνδρες μεγαλοφυσεῖς, ὁ Thiers, ὑπουργὸς ὢν τότε ἐπὶ τῶν δημοσίων ἔργων, καὶ ὁ Ἀραγὼ, μέλος τῆς Βουλῆς, ὑπὸ τῶν παλαιῶν ἀποπλανηθέντες προλήψεων, ἀντέστησαν μετὰ παραδόξου τῷ ὄντι πεισιμονῆς εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν σχεδίων τούτων.

Ὁ Thiers ἀπῆντησε πρὸς τὸν Perdonnet, ὅτι, ἐὰν ἐζῇτε παρὰ τῆς Βουλῆς τὴν παραχώρησιν τοῦ σιδηροδρόμου τῆς Ρουένης, «ἤθελον ῥίψῃ αὐτὸν κάτω τοῦ βήματος». Ὁ Ἀραγὼ δι᾽ ἑσυχυρίζετο ὅτι ἡ διάβασις τῶν ψυχρῶν καὶ ὑγρῶν συρίγγων ἤθελε βλάψῃ τὴν υγείαν τῶν ἐπιβατῶν. Ταῦτα ἐν ἔτει 1836, ὅτε πρὸ ἑξ ἡδὴ ἑτῶν ὁ μεταξὺ Λιβερπουλ καὶ Μάντσεστερ σιδηροδρόμος μετέφερε καθ' ἐκάστην ἑκατοντάδας ἐπιβατῶν. Παράδοξον εἰπεῖν, πλεῖστοι ἐν Γαλλίᾳ μεγαλόνοες ἄνδρες εἶχον τὴν πεποίθησιν ὅτι οὐδεμία ἡδύνατο νὰ προκύψῃ τῇ πατρίδι αὐτῶν ἐκ τῶν σιδηροδρόμων ὠφέλεια.

Ἐξήκοντα ἔτη προτοῦ ἡ πρώτη ἀτμαμάξα τοῦ Cugnot (1770) ἐθεωρεῖτο ἐν Γαλλίᾳ ὡς ἔργον περιεργον μὲν, ἀλλὰ πάντῃ ἀνωρελές. Ἡ ἀμαξα αὕτη, καίτοι ἀτελεσάτη βεβαίως, ἦτο οὐχ ἥττον ἀξία προσοχῆς. Ἡ κινουσα αὐτὴν μηχανὴ ὑπάρχει ἔτι ἐν τῷ Καταστήματι τῶν Τεχνῶν καὶ Ἐπαγγελμάτων.

Ὁ Ἰωσήφ Cugnot, γεννηθεὶς ἐν Λωραίνῃ τὴν 25 Σεπτεμβρίου 1725, εἶχε διέλθει τὴν νεότητά αὐτοῦ ἐν Γερμανίᾳ, ὅπου διέπρεψεν ὡς μηχανι-

κός. Ὑπηρετήσας παρὰ τῷ πρίγκιπι Καρόλῳ εἰς τὰς Κάτω Χώρας, ἦλθεν εἰς Παρισίους τῷ 1763, ἥτο δὲ ἤδη γνωστὸς διὰ τῆς ἐφευρέσεως νέου πυροβόλου ὕψλου καὶ διὰ πονήματος περὶ τῶν ἐν ἐκστρατεία ὀχυρωμάτων. Τότε κατέγινεν εἰς τὴν κατασκευὴν ἀτμολογίας, ἣν ἐκάλει ἀτμοφορτωγὸν, προορίζων αὐτὴν κυρίως εἰς τὴν μεταφορὰν τῶν πυροβόλων καὶ τοῦ ὕψλου τοῦ πυροβολικοῦ. Ἡ δοκιμὴ ἐγένετο ἐν τῷ πυροβόλῳ τοῦ ἐν Παρισίοις ὀπλοστασίου. Ἡ ἄμαξα ἐκίνησεν, ἀλλ' αἱ κινήσεις αὐτῆς ἦσαν σφοδραὶ καὶ ἄτακτοι, ὥστε κατέστρεψε τοῖχον κατὰ τοῦ ὁποίου συγχάνεις ἐρρίφθη. Ἠρκέσθησαν δὲ εἰς τὴν δοκιμὴν ταύτην, οὐδ' ἐνόησαν τὴν σπουδαιότητα αὐτῆς.

Ἐπὶ τῇ προτάσει τοῦ στρατηγοῦ Gribeauval, ὁ Cugnot ἔλαβε παρὰ τῆς γαλλικῆς κυβερνήσεως σύνταξιν 600 φράγκων, δι' ἧς διετηρήθη μέχρι τῆς Ἐπαναστάσεως, ὅτε ἐστέρηθη αὐτῆς. Ὁ ἀτυχὴς ἐφευρέτης, περιελθὼν τότε εἰς ἄκραν πενίαν, ἔζησεν ἐκ τῆς ἐλεημοσύνης κυρίας τινὸς τῶν Βρυξελλῶν.

Ὁ Cugnot ἀπέθανεν ἐν ἡλικίᾳ ἐβδομηκόντα ἐννέα ἐτῶν, καθ' ἣν ἐποχὴν οἱ σιδηροδρόμοι συνεστήθησαν ἐν Ἀγγλίᾳ.

Καίτοι πολλαὶ αἱ δυσχέρειαι καὶ τὰ παρεμβληθέντα προσκόμματα, οἱ ἄνδρες τῆς προόδου ὑπερίσχυσαν τέλος, αὐτῶν, καὶ ἡ ἀτμολογία εἰσῆλθον εἰς Γαλλίαν.

Τὴν σήμερον διατρέχει τὸν κόσμον δολοκλήρον, δικακεδάζουσα τὰς καταίας προλήψεις καὶ ἐπιδαφιλεύουσα κατὰ τὴν διάβασιν αὐτῆς τὰ εὐεργετήματα τῆς ἐπιστήμης καὶ τοῦ πολιτισμοῦ.

ΕΛΙΖΑ Σ. ΣΟΡΤΣΟΡ

Ἐν τῇ δημοσιευθείσῃ ἔκτεναι βιογραφία τοῦ μακαρίου Χ. Ζιμβρακάκη ὑπὸ τοῦ ἐν Σύρῳ καθηγητοῦ τῶν ἐλληνικῶν κ. Βασιλείου Ψιλᾶκη ἀναγινώσκωμεν περίεργον ἐπισόδιον τοῦ βίου τοῦ προῦρος ἀφ' ἡμῶν μεταστάντος συνταγματάρχου, ὅπερ συνέβη μεταξύ αὐτοῦ καὶ τοῦ Ῥασσίου πασσᾶ παρὰ τὰ μεθόρια, ὅπου συνήθησαν ἀμφοτέροι κατὰ διαταγὴν τῶν οἰκείων κυβερνήσεων, ἵνα συνεννοηθῶσι περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἀποτελεσματικῆς καταδιώξεως τῆς ληστείας. Τὴν διήγησιν τοῦ ἐπισοδίου τούτου μεταφέρωμεν ἐνταῦθα αὐτολεξεῖ ἐκ τῆς ἐν λόγῳ βιογραφίας. Σ. τ. Δ.

Βιογραφικὸν ἐπισόδιον

ΤΟΥ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥ ΖΙΜΒΡΑΚΑΚΗ

«...Ἐνταῦθα τοῦ λόγου γενόμενος, δὲν κρίνω ἄπο σκοποῦ νὰ διηγηθῶ ἐπισόδιον τοῦ βίου τοῦ ἀνδρὸς περίεργον, τὸ ὁποῖον, πόρρω τοῦ νὰ θεωρηθῇ λήρος ἄσκοπος, τούναντίον ἐπιρρωννύει καὶ κρατύνει τὴν περὶ αὐτοῦ ἰδέαν καὶ κρίσιν, ὅτι ἦν αἰείποτε ἐκ παίδων καὶ ἡλικίας νεοκρᾶς τὰ μάλα βέκτης καὶ δραστήριος, ἐξ οὗ καὶ ἐδημιουργήθη τὸ μέλλον αὐτοῦ καὶ οὐχὶ ἐκ τύχης. Ἄν δέν με ἀπατᾷ ἡ μνήμη, ἐν ἔτει 1871 ἢ 1872 ἡ κυβερνήσις ἀπέστειλεν αὐτὸν εἰς τὰ κατὰ τὴν δυτι-

κὴν Ἑλλάδα μεθόρια, ἵνα κατὰ τὸν νέον τότε ψηφισθέντα περὶ τελετφόρου τῆς ληστείας καταδιώξω; νόμον συνεννοηθῇ μετὰ τοῦ διοικητοῦ τῆς Ἡπείρου καὶ Θεσσαλίας. Ἐτύγχανε δὲ τότε διοικῶν τὰς μεθόριους ἐπαρχίας ὁ Ῥασσίου-πασσᾶς, ὁ γνωστὸς καὶ ἐπιβόητος Βασιλάκης, ὁ ἐκ Χίος αἰχμαλώτου καὶ Ὁθωμανοῦ τινος γεννηθεὶς κατὰ τὴν καταστροφὴν τῆς πολυπαθοῦς νήσου. Ἀφοῦ οἱ πληρεξούσιοι τῶν δύο κυβερνήσεων ἐπέραναν τὸ ἔργον τῆς ἀποστολῆς αὐτῶν, ἠρώτησεν ὁ Ῥασσίου-πασσᾶς τὸν Ζιμβρακάκην, ἂν ἦναι ὁ πρεσβύτερος ἐκ τῶν δύο ἀδελφῶν ἢ ὁ νεώτερος; τοῦ δὲ ἀποκριναμένου, ὅτι εἶνε ὁ πρεσβύτερος, ὑπέλαβεν ὁ πασσᾶς: Γινώσκετε ὅτι εἰς ὑμᾶς ὀφείλω τὴν τε ζωὴν καὶ τὴν προαγωγὴν μου; Ἐπειδὴ δὲ ὁ Ζιμβρακάκης, ξενισθεὶς ἐπὶ τῷ μυστηρίῳ τούτῳ, ἠρώτησε τίνι τρόπῳ, πότε καὶ ποῦ, ὁ πασσᾶς ἤρξατο διηγούμενος τὰ κατ' αὐτὸν ὡς ἐξῆς:

»Ἐπὶ τῆς ἐπὶ Ὁθωνος, εἶπε, βυαυαρκῆς ἀντιβασιλείας ἐπανακάμπτων ἐσπέραν τινὰ εἰς Ναύπλιον ἔφιππος ἐξ ὑπηρεσίας κατὰ τὸ ἀργολικὸν πεδίον, ἐλύτρωσάς με παῖδα ὄντα ἐκ τῶν χειρῶν δύο Βυαυῶν, οἵτινες, ἐν οἰνοπλήκτῳ καταστάσει διατελοῦντες, κατεδίωκόν με, ἵνα μὲ διαπεράσωμι διὰ τῶν ἀνεσπασμένων ξιφῶν αὐτῶν, ἴσως διότι ἄλλοι εἶχον ἐξοργίσει καὶ ἐξερεθίσαι αὐτούς. Ἐγὼ, ἀπορῶν τότε ποῦ νὰ προσφύγω, περιεπλάκην εἰς τοὺς πόδας τοῦ ἵππου σου, ἐνῷ οἱ Βυαυοὶ στρατιῶται ἐπέκειντο καὶ ἐφόρμων. Τότε ὑμεῖς, καμφθέντες ἐκ τῶν θρήνων καὶ τῶν ἱκασίῶν μου, ἀφιππέυσατε, καὶ ἀνασπᾶσαντες τὸ ξίφος καὶ ἀμυνόμενοι, ἐξουδετερώσατε δι' ἐπιδεξίων τινῶν σπαθισμῶν τὰς ἐπιθέσεις τῶν κατ' ἐμοῦ μαινομένων, εἴτα δὲ περιορίσαντες αὐτοὺς διὰ τινῶν φιλοδορημάτων, ἐνῷ ἐπέκειντο καὶ καθ' ὑμῶν, μὲ παρεδώκατε, ἐπειγούσης τῆς ὥρας καὶ κλειομένης τῆς πύλης τοῦ φρουρίου, εἰς τινα ξενοδόχον ἐν τῷ ἔξῳ τοῦ Ναυπλίου ξενῶνι τοῦ Καλλέργη, ἵνα τὴν ἐπαύριον ἐπανελθόντες μὲ παραλάβητε. Ἄλλ' ἐγὼ ἄμα τῇ ἡμέρᾳ ἐξῆλθον καὶ συνήντησα τὴν μητέρα μου, ἐξ ἐκείνου δὲ τοῦ χρόνου δὲν σᾶς εἶδον πλέον, διότι ἐπέμενον ν' ἀπέλθωμεν πρὸς τοὺς ἐν Σύρῳ πρὸς μητρὸς συγγενεῖς καὶ συμπολίτας Χίους, ὑφ' ὧν περιποιηθεῖς καὶ πρὸ πάντων ὑπὸ τοῦ Πρασακάκη καὶ ἐκπαιδευθεῖς ἐν Ἀνδρῶ παρὰ τῷ Θεοφίλῳ Καίρῃ, καὶ ἐν τῷ ἐν Σύρῳ γυμνασίῳ, ἀπῆλθον εἴτα εἰς Κωνσταντινούπολιν πρὸς ἀναζήτησιν τύχης, προσκαλούμενος καὶ ὑπὸ τοῦ πατρὸς μου, ὑπαλλήλου ὄντος ἐν τῷ ὑπουργείῳ. Ὡστε ὀφείλον ὑμῖν χάριτας ἐπὶ τῇ διασώσει ἐκείνῃ, καὶ ἤδη χαίρω μετὰ τόσου χρόνου πάροδον δυνάμενος νὰ ἐκφράσω πρὸς ὑμᾶς προσωπικῶς τὴν εὐγνωμοσύνην μου, καὶ παρακαλῶ νὰ μὲ προστάξῃτε εἰς ὅ,τι κρίνετέ με ἱκανόν.

»Ὁ Ζιμβρακάκης, προσέχων τὸν νοῦν εἰς τὰ παραδόξα τοῦ πασσᾶ λεγόμενα, ἀνθυπέβαλεν ὅτι,